

med de Grundsætninger, som ellers følges med Hensyn til at sikke Borgerne mod Overgreb fra Administrationens Side, og hine Bestemmelser bør derfor ophæves.

Lovforslagets § 11, der er enslydende med Loven af 1874 § 2, kræver ingen Omtale.

Hvad det i Forslagets § 12 omhandlede Forhold vedrører, maa mærkes, at det ikke er saa aldeles sjældent, at Dreng eller helt unge Mennesker udlægges som Fædre til uægte Børn, hvad der vistnok ofte skyldes en Forsførelse fra vedkommende Kvindes Side, men dog ogsaa vidner om en tidlig Fordærvelse hos den mandlige Ungdom, som der vel kan være Grund til at modvirke igennem Straffeloven, og det saa meget mere som det ikke er at haabe, at Forældrene i vor Tid under den tid slappe Autoritetsfølelse i Hjemmene ville træde til i saa Henseende. Det vil vistnok hjælpe ikke lidet, naar Kvinderne vide, at en løsagtig Forbindelse med en Dreng kan drage en alvorlig Straf efter sig, og det kan ikke negtes, at en Dreng, der hengiver sig til Utugt i sine umyndige Aar, fortjener en legemlig Revselse til Advarsel for sig selv og Andre. — Da Dreng over 15 Aar bør straffes med Rotting, ikke Ris, vil der til Paragrafen være at føie efter Ordet „Ris“: „eller Rotting“, samt efter det sidste Ord „Slag“: „dog at i Stedet herfor træder Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i mindst 8 Dage, naar Paataalen først finder Sted efter, at den Paagældende har fyldt sit 18de Aar“.

Forslagets § 13 svarer til Loven af 1874 § 12, men er i flere Henseender ændret, tilbøielig som Følge af Ophævelsen af den hele i nævnte Lov givne Ordning. Naar saaledes Politiets Advarselret efter Straffelovens § 180 falder bort og afløses af Kvindens Domfældelse for Prostitution, bliver det disse domfældte Kvinder, der ikke maa bo eller tjene hos Beværtere, dog at selvfølgelig i Tilfælde af, at Domstolene have ladet en Advarsel træde i Straffens Sted, de paa denne Maade skvævede blive i denne Henseende at

behandle, som om de vare domfældte. Ligesom det imidlertid maa ventes, at en Kvindesperson vil kunne vides at være høist løsagtig, uden at det er muligt at føre Bevis mod hende til Domfældelse for Prostitution, hvorfor det er nødvendigt at udvide Bestemmelsen til at omfatte andre end domfældte Kvinder, saaledes turde det ogsaa være rigtigt at give Bestemmelsen et Indhold, der kan ramme løsagtige Mandspersoner, uanset at der neppe tidt vil blive Brug herfor. Forslaget tilføier derfor, at Forbudet skal ramme enhver Person, der gjør sig skyldig i utugtig Omgang eller uterligt Forhold med nogen Gæst. En saadan Person maa Beværteren altsaa ikke beholde i sit Hus eller i sin Tjeneste.

Det er af største Vigtighed for Modarbejdelsen af veneriff Smittes Udbredelse, at der føres en skarp Kontrol af Politiet med offentlige Beværtningssteder, idet det er en Kjendsgjerning, at Sygdom ofte er udspreddt fra slige Steder, især ved løsagtige Opvartningspiger, og Forbudet, mod at Beværtere nytte usædeligt Opvartningspersonale o. desl. er derfor givet ubetinget, medens Loven af 1874 atter her har givet Politiet en Myndighed til at udstede Forbud. Det bør ikke kunne tillades nogensinde, at Personer som de omhandlede ere tilhuse eller tjene paa offentlige Beværtningssteder, og Politiet bør derfor ikke heller ved at undlade at meddele Forbudet indirekte (omveis) kunne bevilge saadant. Derhos formenes det meget vel at kunne overlades den Beværtningsdrevende selv at se sig for med Hensyn til, hvem han antager til at tjene sig eller optager i sit Hus, uden at han kan gjøre Krav paa at faae Advarsel af Politiet med Hensyn til hver enkelt af saadanne Personer. Det bør overhovedet ogsaa saa lidt som muligt overlades Politiet at fastsætte Borgernes Rettegøder og Pligter gennem Politiforbud.

Der kunde snarere være Spørgsmaal om der ikke burde gjøres nogen Forandring i Politimestrenes Ret til at meddele Beværtningsdrevende Tilladelse til at afholde